

Předslov

Toto dílo má jediný cíl – pobavit čtenáře a vtáhnout ho do nádherného fantasy světa s vlastními pravidly, ve kterém se odehrává mnoho zajímavých příběhů. Pokud si najde své čtenáře a objeví se ti, kteří si jej zamilují, budu to považovat za naplnění cíle. Knížka není věkově omezena a svým obsahem je určena jak starším, tak mladším čtenářům. Sám bych byl velmi rád, kdyby si knížka našla oblibu ve všech věkových kategoriích.

Knížka je zcela zdarma k dispozici na oficiálních webových stránkách: mrdregorn.websnadno.cz, a také ji můžete najít na našem Discord serveru MrDregorn's World, kde kromě knížky najdete i komunitu fanoušků, kteří o tomto díle diskutují. Sirčanovo vyprávění je jen první z řady knih ze světa Ratermantu. Pokud bude zájem fanoušků, vydám i pokračování – mám v plánu napsat druhý díl, tentokrát však bude vyprávěn nestranně, z třetí osoby, nikoli z pohledu mladého mistra Sirčana. Plánuji mnoho dalšího ze fiktivního světa Ratermantu, ale bez finanční podpory se to neobejde, proto pokud se vám tyto příběhy líbí, neváhejte mě podpořit v tvorbě a já vám dodám ještě mnohem více.

Na webu je možné zdarma stáhnout demo verzi knihy Sirčanovo vyprávění. Tato demo verze obsahuje první tři kapitoly knihy. Čtenář se dostane do děje, pochopí základy fiktivního světa Ratermantu a zjistí, jaké otázky budou řešeny v dalších kapitolách. Na tomto webu najdete také návod, jak mě můžete finančně podpořit. Pokud mě fanoušci finančně podpoří, budu pokračovat v psaní.

Přeji vám příjemné čtení,
Mr. Dregorn

Obsah

Úspěch s trpkou příchutí	4
Nepřehledané otázky	18
Můj plán	26
Závěr	29

Úspěch s trpkou příchutí

Pamatuji si, že když jsme vyrazili z univerzity na cestu do hlavního města Enpalaru za účelem zúčastnit se diskuse v projednávací síni senátu, venku bylo velmi sychravé počasí. Ne že by přímo pršelo, ale mírně poprchávalo. Necítil jsem se příliš dobře, měl jsem pocit, že jdu někam, kde neznám cestu, a bylo mi z toho nepříjemně. Nikdy předtím jsem v senátu nebyl, a tím spíše ne v projednávací místnosti, kde senát složený z mistrů projednával nejdůležitější záležitosti Velkonského národa.

Velkon je největší lidský národ na naší planetě Ratermant a i když nejsem jeho původním obyvatel, což mi mnohokrát bylo vytýkáno jako něco negativního, je to můj domov. Jiný domov jsem neznal, protože ačkoliv pocházím původně z jiného národa, nikdy mi nebylo řečeno, z kterého. Vím jen, že se mě od dětství ujal mistr Sheldoger a vše, co umím, mě naučil on.

Celá krajina od univerzity až po projednávací síň byla převážně zalesněná. Na naší cestě bylo mnoho stromů, keřů a vysoké zelené trávy. Jiná byla snad jen samotná cesta, po které jel náš jednoduchý vůz cibulovitého tvaru spolu se dvěma koňmi a kočíšem, naším přítelem z univerzity. Byla tvořena kamennými obdélníkovými dlaždicemi, mezi nimiž se objevovala hlína.

Výjimkou ze zeleně, která nás provázela téměř všude, byly jen domy sedláků v vesnicích, kterými náš vůz projížděl. Ačkoliv šlo o prosté lidi, měli rádi pestré barvy a rádi si život i svět zkrášlovali, proto byly jejich domy natřeny různými barvami. Cestou jsem tak viděl žluté, modré, červené, oranžové či zelené a další různě barevné domy. Některé domy kombinovaly barvy tak, že od střechy po spodní rám okna byla jedna barva, například žlutá, a od spodního rámu k zemi byla barva červená, zatímco střecha domu byla tvořena hnědými deskami s komínem, z něhož stoupal dým.

Byly to krásné vesnické domky a vždy před nimi běhaly děti, zatímco dospělí pracovali. Matky pranily před domem prádlo a muži buď štípali dříví, nebo obdělávali zahrady. Jejich domovy působily jednoduchým, ale čistým a příjemným dojmem.

Cesta do hlavního města trvala půl dne, a když jsme se konečně s mistrem Sheldogrem dostavili do hlavního města Enpalaru, ve městě nepršelo; naopak, bylo krásné, slunečné počasí a město vypadalo úchvatně. Bylo zde mnoho zeleně, i když ani zdaleka ne tolik jako cestou sem. Tyčily se tu vysoké budovy z bílého kamene,

přičemž jejich velké zdobené střechy byly pokryty různými vzácnými kovy, jako je zlato a stříbro.

Mezi těmito budovami, které pravděpodobně sloužily jako administrativní sídla, se nacházelo několik nižších staveb, rovněž z bílého kamene. Některé z nich byly z kombinovaného materiálu – bílého kamene a nějakého tmavšího, který jsem nedokázal rozpoznat. Přesto i tyto budovy působily nádherně. Celé město bylo velkolepou kombinací krásných bílých staveb a širokých ulic, které byly natolik rozlehlé, že připomínaly samostatná náměstí, a vysokých zelených stromů lemujících tyto ulice. Stromy byly vysázeny tak, aby se lidé mohli pohodlně vyhnout jeden druhému a měli dostatek prostoru k pohybu.

Na ulici, cestou k jednací síni, jsme potkali množství různých lidí. Některí byli kupci – nosili u pasů několik měsců a opatrně si je přidržovali, jako by se obávali krádeže. Další byli vojáci, které bylo možné okamžitě rozpoznat podle kovových zbrojí a dlouhých mečů. Z jejich chování vyzařoval respekt, který si jasně uvědomovali i ostatní kolemjdoucí. A nakonec, byli zde mistři – setkávali jsme se s nimi přibližně jednou na každých padesát lidí. Byli nepřehlédnutelní, protože na rozdíl od běžných obyvatel, kupců či vojáků, nosili slavnostní roucha z drahé kvalitní látky se širokými rukávy, které naznačovaly jejich významné postavení. Přesto jejich oděv nepůsobil okázale – nebyl přehnaně pestrobarevný ani bohatě vyšívaný, jak bývá u šlechty zvykem. Nenosili ani pláště typické pro šlechtice a na rukou či krku jim chyběly jakékoli kovové šperky, zatímco šlechta se jimi běžně zdobila.

Když jsme dorazili do jednací síně, celý proces se konečně začal. V místnosti byli přítomní všichni hlavní členové národního senátu a jednali dlouho odkládanou záležitost.

Na naší planetě, která je obrovská, totiž nejsme vůbec sami, a byla jen otázka času, kdy někdo přijde s návrhem navázat kontakt s ostatními národy. A tím někým byl právě můj mistr, vážený pan Sheldoger, který mě jako svého studenta ochotně vzal na toto jednání. Myslel si, že pro mé studium bude užitečné vidět, jak se jednají vážné záležitosti.

Pan Sheldoger přistoupil k jednacímu pultu a řekl: „Zdravím vás, vážení a ctění členové senátu. Jak jistě víte, sešli jsme se zde dnes, abychom jednali možnost otevřít se okolnímu světu. Jsem přesvědčen, že kontaktování ostatních ras a národů bude pro nás i pro ně velmi přínosné. Rád bych ještě dodal, že ...“

Mistr Sheldoger ani nedokázal dokončit svou řeč, když ho přerušil hlavní člen senátu, mistr Halard Osmý. Ačkoliv nebyl králem, číslo osm za jeho jménem mělo poukazovat na jeho vznešený původ – jeho otcova linie byla totiž velmi, velmi vzdálená a on si toho velmi zakládal. Nechal se oslovovat svými čestnými tituly a velmi mu vadilo, pokud je někdo při jeho oslovení nedodržoval. Byl velmi přísný a nepříjemný, ale všichni v senátu si ho vážili. Jeho slovo mělo velkou váhu.

„Mistr Sheldoger, jsme si velmi dobře vědomi toho, co se snažíte dosáhnout. Koneckonců, hovoříme o tom už celé měsíce. Já však silně pochybuji, že takoveto novátorské myšlenky mohou našemu národu prospět. Otevření se novým národům pro nás může znamenat jen zkázu. Jen si vzpomeňte, kolik válek jsme s nimi vedli za posledních tři sta let, a já nepochybuji o tom, že si to velmi dobře pamatují a nikdy nám to neodpustí.“

Toto vše řekl rázně, ale ještě poměrně klidně. Poté však výrazně zvýšil hlas a dodal:

„My musíme především chránit náš národ! Tím jsem skončil a odmítám o této záležitosti dále diskutovat!“

Zdalo se, že diskuse skončila, a všichni ostatní členové senátu po tomto projevu jen tiše seděli a dívali se jeden na druhého. Nikdo jiný neměl takovou autoritu a odvalu, aby se mu odvážil odporovat. Přesto se mistr Sheldoger odvážil znovu promluvit. Klidně, ale rázně řekl:

„Vaše osvícenost, vaše ctihodnost, vaše urozenost, mistře Halarde...,“ ano, až sem sahalo oficiální oslovení váženého pána mistra Halarda.

„... vážím si vašeho stanoviska, ale úplně nerozumím vašemu skepticismu. Vždyť víme, že ostatní národy mají také zájem navázat kontakt s námi a že učinily mnoho přátelských pokusů o spojení. Války nemohou trvat věčně. Ani my sami, byť jsme nejsilnější národ, nemůžeme osamoceni čelit hrozbám z dalekého západu,“ směřoval svá slova mistr Sheldoger k uchu mistra Halarda.

Poté promluvil k ostatním členům senátu slovy:

„Vážení členové senátu, zvažme, prosím, možnost kontaktovat se s jinými národy. Mohli bychom se podělit o vědecký, technologický a vojenský pokrok. I když jsme v těchto oblastech nejvyspělejší, věřím, že i ostatní národy mají co nabídnout. A i kdyby ne, není přece naší povinností pomoci jim při obraně proti hrozbám ze západu? I oni mají své rodiny. Proč bychom měli být jen my v bezpečí, zatímco jiné národy vedou dlouhé a krvavé války s bestii ze západu, které nemají konce? Také jsem členem senátu a věřím, že každý z nás má svědomí. Proto bych

chtěl, i přes nesouhlas hlavy senátu, váženého a ctěného Halarda, kterého si velmi vážíme, aby o této možnosti ještě uvažoval. O několik dní navrhnu hlasování o zákonu, který by umožnil plné otevření kontaktů s ostatními národy, a tento zákon předložím králi.“

Když dopověděl, někteří členové senátu si poměrně hlasitě povzdechli, zejména poté, co mistr Sheldoger zmínil úplné otevření se světu tam venku. Poté mistr Halard Osmý ukončil projednávání s tím, že v něm bude pokračováno příště.

Když jsme odcházeli z místnosti a vraceli se zpět na univerzitu, cestou jsem se zeptal svého mistra:

„Mistr Sheldoger, proč jsou členové senátu tak skeptičtí vůči otevření se světu? Chápu, že válek bylo mnoho, ale přece už se musíme konečně pohnout dál – v národním myšlení i ve vztazích se světem.“

Mistr Sheldoger, který spolu se mnou pomalu krácel směrem k vozu s koňmi, které nás měly odvézt zpět na univerzitu, se na mě podíval, pak obrátil pohled vpřed, povzdechl si a odpověděl:

„Drahý Sirčane, víš, že nejen členové senátu, ale i celý národ je v této věci velmi uzavřený a nechce se otevírat. Předchozí zkušenosti je naučily věřit jen sami sobě. Jsme pevný a svorný národ. I tak si však myslím, že už jen fakt, že jsme schopni o této možnosti alespoň hypoteticky mluvit, je velkým krokem vpřed. Před padesáti lety by jakékoli podobné pokusy o diskusi okamžitě ztroskotaly.“

Jak jsem poslouchal svého mistra, zamyslel jsem se. To, co říkal, mi dávalo smysl. Jemně jsem přikývl a v podstatě jsem s ním souhlasil, ale nemohl jsem se zbavit pocitu, že jako národ jsme až příliš uzavření. Oba, já i mistr Sheldoger, jsme v této věci dlouho sdíleli stejný názor a byli jsme přesvědčeni, že je správné otevřít se komunikaci s ostatními národy, protože společně bychom byli mnohem silnější v boji proti příšerám ze západu.

Nadechl jsem se a dodal: „Ano, mistře, ale už roky se snažíme všechny přesvědčit, že komunikace s jinými národy bude prospěšná všem, a stále bez výsledku. Nemáme žádný úspěch, každý nás více či méně ignoruje.“

Mistr Sheldoger se na mě podíval vážným, ale přátelským pohledem a řekl:

„Můj mladý příteli, ten, kdo bojuje za správnou věc, nikdy nezklame a nikdy neprohraje. I kdybychom to nedokázali prosadit za našich životů, otevřeli jsme diskusi na toto téma a ukázali lidem, že možná právě toto je správná cesta. Vložili jsme jim do srdcí naději a do hlav semínko úvah o otevření se světu. A jak říkám –

i kdybychom to nebyli my, koho král vyslechne, věřím, že přijde někdo po nás, komu se to podaří. Proto už jen to, co děláme, považuji za úspěch. Buď trpělivý a vytrvej – a časem se nám podaří dosáhnout zlomového okamžiku v naší věci.“

Když dořekl, usmál se – jako by svým úsměvem říkal: Neboj se, máme naději, a to nám zatím úplně stačí.

Nechtěl jsem mu odporovat v tom, že určitě dosáhneme úspěchu, protože jsem tomu věřil i já. Rozdíl mezi námi byl možná jen v tom, že já jsem byl ještě příliš mladý – bylo mi teprve dvacet let – a projevovala se u mě určitá netrpělivost. Mistr Sheldoger byl však již starší, měl kolem padesáti let, a přímo z něj vyzařovala vyrovnanost.

Byl za každých okolností mírný. Když bylo třeba, uměl zvýšit hlas, uměl ostře bojovat za své a stát si za svým postojem, ale nikdy jsem ho neviděl vytočeného a rozhněvaného. Bylo nemožné ho rozčítit. Nikdy nebyl v stavu, kdy by se neovládal a křičel v hněvu – tak, jak to bylo běžné například u hlavy senátu, mistra Halarda.

Ačkoliv byl deset let jen mým mistrem, považoval jsem ho za víc. V mých očích byl prototypem ideálního muže a vždy jsem věděl, že tak, jak jedná on v jakékoli situaci, tak by se měl chovat správný muž. Nikdy neurážel své oponenty, i když byl jeho názor úplně opačný než jejich. Mohu říci, že studium pod jeho vedením mi dalo velmi mnoho.

„Ano, mistře, budu se snažit být trpělivý, ačkoliv vzhledem k mé horlivé povaze to zřejmě nebudu mít úplně lehké.“ Mírně jsem se zasmál.

Mistr Sheldoger se zasmál také a dodal: „Haha, neboj se, s věkem člověk dozrává a pak se uklidní – zejména hned poté, co se ožení. Žena tě dá do pořádku.“

Na to jsem mu řekl: „Co když se nechci oženit? Co když se chci věnovat jen práci?“

Mistr Sheldoger se na mě podíval, mírně zvažněl a řekl:

„Podívej, jsi nejlepší student, jaký kdy pod mým vedením studoval. Myslím, že oba víme, že zkoušky, které tě čekají za týden, pro tebe budou snadné – i když pokrývají všechno, co ses měl naučit za deset let, a jsou nejtěžšími zkouškami celého studia. Budou tam všichni mistři a budou tě zkoušet ze všeho, co jsme se učili – zleva, zprava. Já však nepochybuji, že to zvládneš, a hned potom se staneš mistrem. Ví o tobě i celý senát, protože přestože pocházíš z jiného národa, jsi mimořádně talentovaný. To je jediný důvod, proč jsi mohl studovat pod mým vedením – protože jsi nadaný a inteligentní. Dobře víš, že nikomu z jiného národa by jinak nedovolili

ani jen žít v našich krajích, natož studovat pod vedením kterékoliho mistra. Dokázal ses prosadit, i když jsi to nikdy neměl jednoduché – a za to ti patří respekt a úcta. Pravděpodobně se to s tebou bude táhnout celý život a neustále budeš muset dokazovat, že jsi dostatečně schopný na to, abys byl mistrem, i když ve skutečnosti budeš mnohem schopnější než ti, kteří tě budou zpochybňovat. Jenže, navzdory tvému talentu, musím ti říct – práce není všechno. Určitě by ses měl usadit. Pokud zestárneš bez manželky a dětí, může se stát, že práce tě přestane naplňovat a pocítíš v životě samotu a prázdnotu. Proto moje poslední lekce pro tebe, můj drahý studente, kterou ti dám, zní: Nikdy se nesoustřeď jen na jeden aspekt života. Nezaměřuj se příliš na práci, ale buduj i svou rodinu.“

Když mistr Sheldoger domluvil, právě jsme dorazili k vozu s koňmi. Chvíli jsme před ním mlčky stáli a hleděli si do očí, zatímco jsem vážně přemýšlel nad jeho slovy. Po chvíli jsme se na sebe usmáli, nasedli do vozu a vyrazili zpět na univerzitu. Když jsme konečně dorazili, byl už večer, protože pojednávací síň je od univerzity půl dne daleko. Šel jsem spát. Druhý den jsem se věnoval přípravě na zkoušky a to jsem dělal v podstatě celý týden. Být mistrem není jednoduché, protože to zahrnuje několik jednotlivých studijních částí.

První a hlavní oblastí je morální výchova, která obsahuje několik podkategorií, ale dalo by se to celé shrnout do jednoho základního pravidla, které říká, že vše, co se mistr naučil během svého studia, včetně ovládání energetického potenciálu, musí vždy používat jen a zásadně pro účely dobra, zejména pro dobro našeho národa. A nikdy nesmí své znalosti zneužít pro osobní prospěch nebo k jednání zla. Morální výchova byla na toto zaměřena a 10 let nám v podstatě ukazovali různé konkrétní příklady toho, kdy mistr smí a kdy nesmí použít své znalosti, takže po absolvování studia jsme měli v sobě hluboce zakořeněný postoj konat v první řadě v zájmu národa a vždy dělat to, co bylo pro národ nejlepší.

Dalším předmětem byl již zmíněný tzv. energetický potenciál. S ním se pojí takzvané energetické krystaly, které jsou samy o sobě velmi zajímavé. V našem národě jich je totiž hned několik tisíc a všechny pocházejí ještě z tzv. velkého zlatého věku. Velký zlatý věk následoval v naší historii hned po období velkých válek. Krátce řečeno, náš národ vedl mnoho válek, a to nejen s lidmi, ale i s jinými bytostmi, a když se konečně dobojovalo, byl uzavřen tzv. všeobecný mír. Tak se nazýval proto, že mír uzavřely téměř všechny strany konfliktu a nastalo období míru, kdy všechny strany začaly obchodovat, přátelit se a podobně.

V tomto období jsme uzavřeli mír i s tzv. velkými alchymisty. V podstatě to byly bytosti, nikoli lidé, kteří byli velmi zruční v ovládání energetického potenciálu

a na znak míru a přátelství nás naučili pracovat s energetickým potenciálem a darovali nám několik tisíc energetických krystalů, díky nimž je možné energetický potenciál odemknout a používat. Jsou totiž zdrojem energetického potenciálu. Do té doby náš národ neuměl energetický potenciál ovládat, setkal se s ním však na bojovém poli, protože velcí alchymisté ho ovládají a používají. Nenaučili nás však, v jistém smyslu, prvotřídní způsob jeho používání.

Krystaly, které se velikostí vejdou do dlaně, mají šest známých barev: červenou, modrou, zelenou, žlutou a oranžovou — tyto nám velcí alchymisté darovali — a šestou barvou je černá, kterou nám nedarovali; jen víme, že existuje a je možné pomocí ní vytvářet energetický potenciál, ale podle toho, co víme, nepřináší žádné velké možnosti. Maximální potenciál všech těchto krystalů je telepaticky zvednout maximálně jen několik tun váhy, nebo přenést několik tunové předměty. S nimi se dá dělat i mnoho dalších věcí, ale pokud jde o velikost efektu, není například možné přesunout pomocí nich celou horu. Víme však, že velcí alchymisté takové způsoby nakládání s energetickým potenciálem ovládají a dokážou i mnohem větší věci.

My jsme se na univerzitě vždy a pouze výhradně učili používat krystaly pro konání dobra s tím, že jejich používání se nesmí nikdy zneužít. Během studia na univerzitě jsme měli jako studenti všichni přístup ke všem druhům krystalů, ale po závěrečné zkoušce, kdy se z nás stane mistr, si vybereme jeden konkrétní. Přesněji řečeno, on si vybere nás, ale nebylo mi ještě bližší řečeno, jak se to stane.

Třetím předmětem bylo hospodaření národa. Každý mistr musí podrobně znát vše o tom, jak funguje ekonomika, a proto jsme se na tomto předmětu učili všechno o obchodování, zemědělství a mnoho dalších věcí. Chodili jsme do konkrétních stájí, dívali jsme se, jak se dojí krávy, kozy, učili jsme se, jak se pěstuje zelenina, ovoce, obilí a všechno ostatní. Učili jsme se počty masa, ceny a vše s tím spojené.

Čtvrtým předmětem byla gramotnost a etiketa. Tento předmět měl za úkol naučit nás psát, číst, počítat a samozřejmě rétoriku. Učili jsme se, jak se slovy správně vyjadřovat, jak přednést své požadavky tak, aby nám lidé chtěli vyhovět, jak působit milě a zdvořile a podobně.

Pátým předmětem byla fyzická zdatnost. Na tomto předmětu jsme se učili bojovat, nejen boj zblízka, ale také se zbraněmi. Běh a silový trénink byly také součástí. Mistr sice není voják, ale v našem národě je běžné, že fyzická kondice je důležitá, dokonce je úplně běžné, že ženy jsou fyzicky velmi zdatné.

Dalším předmětem byla medicína. Každý mistr je velmi zdatný v ošetřování ran, poskytování pomoci a také umí používat krystaly k léčbě zranění a nemocí.

Výuka byla velmi prakticky zaměřená, chodilo se hodně do terénu a v podstatě jen to, co nebylo možné dělat v praxi, se probíralo teoreticky, nebo jen úplně na začátku se probírala teorie, jinak jsme ale vždy byli v terénu. Absolvent, který úspěšně dokončil studium a složil závěrečné zkoušky, byl ihned vyhlášen mistrem, což s sebou neslo mnoho výhod. Mohl získat členství v senátu a určité privilegia, která však nikdy nesměl zneužít. Mohl například předkládat zákony králi, mohl radit králi a vykonávat různé další činnosti.

I senát, složený z mistrů, měl svou přísnou hierarchii. Jeden mistr byl hlavou senátu, v mé době to byl mistr Halard. Jeho tzv. užší okruh mistrů tvořilo 5 mistrů, kteří mu byli nejbližší a s nimiž se radil. Poté bylo v senátu dalších 21 mistrů, mezi nimiž byl i mistr Sheldoger. Celkový počet mistrů v senátu byl 27. Byli také mistři, kteří nebyli součástí senátu, protože počet mistrů byl pevně stanoven zákonem podepsaným králem na 27. Celkový počet mistrů byl přes tisíc; v mé době to bylo asi 1300, takže z hlediska pravděpodobnosti to byla velká pocta, pokud byl mistr v senátu.

Mistři měli hluboce zakořeněné morální principy, snažili se žít čestně, dodržovali přísný třídní půst, i když v ostatní dny jedli maso a pili víno. Mezi lidmi se těšili velké oblibě, protože lidem často pomáhali pomocí energetického potenciálu. Lidé je na ulici zdravili, protože věděli, že jsou morálními vzory své společnosti a že jejich nejvyšším zájmem je blaho národa, tedy blaho lidu.

Naproti mistrům jsou v našem národě ještě tři velké skupiny. První skupinou jsou sedláci a druhou vojáci, velmi zjednodušeně řečeno. Poté tu je ještě šlechta. Ve skupině sedláků je většina obyvatelstva a jde o lidi, kteří chovají zvířata a pěstují zeleninu a ovoce. Vyrábějí nábytek, stroje, v podstatě vykonávají jakoukoliv materiální či manuální práci. Druhou skupinou jsou vojáci, kterými se stávají sedláci ochotní nastoupit do vojenské služby. Nástup do vojenské služby se považuje za stejnou čest jako studium na univerzitě, protože každý ví, že vojáci slouží národu.

Armáda měla několik generálů, ale jen jednoho hlavního generála, který byl v hierarchii národa na úrovni hlavy senátu. Hlavní generál a hlavní mistr tedy byli na stejné úrovni, a nad nimi byl již jen král. Král se radil s oběma a podle situace se jednou přiklonil k radě jednoho, jindy druhého. Vztahy mezi hlavním generálem a hlavním mistrem byly většinou neutrální, protože oba usilovali o totéž – o blaho a dobro národa, i když každý z nich viděl aktuální situaci z jiného úhlu pohledu, z toho svého.

Poslední skupinou byla šlechta; patřila sem královská rodina, jeho předkové a různí šlechtici, kteří tento titul získali kdysi dávno v historii. Poté tu byli další

šlechtici, kteří mají svou vlastní hierarchii. Náš národ nebyl dokonalý, ale fungovala v něm jasná a pevně stanovená struktura. Důraz byl kladen na vědomí toho, že jednotlivci zde neměli hlavní místo, a na fakt, že společně jsme byli silní. Každý, ať už sedlák, voják, mistr nebo šlechtic, přispíval k tomu, aby díky němu národ prosperoval. Sám král byl vychováván tak, aby vládl způsobem, který zajišťoval prosperitu národa a materiální zabezpečení lidí. Všude byla cítit přísná disciplína a úcta. Náš národ ovládal energetický potenciál krystalů jen na velmi základní úrovni a vždy byl poněkud skeptický k jeho používání, stejně jako k komunikaci s jinými národy.

V den mé závěrečné zkoušky jsem vstával dříve než obvykle, protože jsem se velmi těšil. Spolu s pocitem radosti jsem cítil i určitou míru stresu, ale když jsem si uvědomil, že cítím stres, hned jsem si řekl, že si ho nepřipustím, protože jsem byl nejlepší student celého ročníku, a proto jsem všechny negativní pocity potlačoval. Pomyslel jsem si, že Sirčan je ten spolužák, ke kterému se chodilo během studia pro rady ohledně studia, Sirčan je ten nejlepší, a proto nemám důvod se bát.

Byla to pravda, skutečně jsem byl nejlepším studentem celého ročníku, a dokonce mistr Sheldoger řekl, že on sám nikdy neučil lepšího studenta za celý život. Hned jsem vstával, oblékl jsem si své bílé studentské roucho s červenou stuhou od pravého ramene až po pás, které bylo typické pro studenty závěrečného ročníku, a s radostí jsem běžel směrem z mého pokoje do místnosti na umývání.

Z okna jsem se podíval ven a viděl, jak nádherný den dnes je; bylo slunečno, před fakultou byla krásná zelená tráva a mnoho různých krásných zelených stromů. Před univerzitou bylo také mnoho studentů, z toho velká část mě znala a byli to moji velmi dobří spolužáci. Po ranní hygieně jsem běžel dlouhou univerzitní chodbou směrem k dveřím, kde bydlel mistr Sheldoger, abych mu zaklepal na dveře.

Když jsem doběhl k dveřím, zaklepal jsem a po chvíli jsem slyšel: „Vstupte!“

Vešel jsem dovnitř a u okna stál mistr Sheldoger, který se ke mně otočil a řekl: „Tak je to tady, drahý Sirčane,“ a usmál se.

Usmál jsem se také, srdce mi poskočilo radostí, a řekl jsem: „Tak je to tady, dnes mám poslední zkoušku,“ a náhle jsem pocítil o něco větší míru stresu než doposud.

„Je to velká chvíle, pojďme. Máme sice ještě čas, ale nerad bych nechal mistry na nás čekat,“ a vykročili jsme směrem do místnosti, kde už čekali mistři. Bylo to

asi sto kroků od místnosti mistra Sheldogera směrem do východního křídla univerzity.

Cestou jsem si ještě upravoval oblečení, aby vypadal dobře. Věděl jsem všechno, byl jsem perfektně naučený a připravený ve všech ohledech. Jednu otázku jsem ale přece jen měl, obrátil jsem se na mistra Sheldogera a s nadšením se zeptal: „Mistře Sheldogere, jak vlastně poznám, že si mě krystal vybral?“ a s nadšením jsem čekal odpověď.

„To je přece jednoduché,“ odpověděl s úsměvem na rtech. „Krystaly jsou zdroje energetického potenciálu. V jistém smyslu jde spíše o fyziku a chemii než o něco nadpřirozeného. Proto jakmile přejdeš rukou nad každý z jednotlivých krystalů, ten, který si tě vybere, se bude nejsilněji trást. Jde o jakousi interaktivní, vzájemnou reakci. Krystal, který se třese nejvíce, na tebe nejvíce reaguje, což znamená, že s tímto krystalem budeš moci využívat energetický potenciál s nejmenším odporem,“ pečlivě vysvětloval mistr Sheldoger.

„A jo...,“ potichu jsem odvětil s mírně překvapeným, klidným a postupně klesajícím tónem hlasu.

Když jsme dorazili k místnosti, kde měla probíhat zkouška, mistr Sheldoger otevřel dveře a já jsem hned jako prvního spatřil mistra Halarda. Mistr Halard se tvářil jako obvykle, jeho výraz byl vážný a mrzutý. Působil dojmem, jako by byl stále napjatý. Po jeho pravé ruce seděl mistr Bilard a po jeho levé ruce mistr Oleger, přičemž oba patřili do úzké skupiny pěti mistrů v senátu. Byli to hlavní pomocníci mistra Halarda a i když s ním ne vždy ve všem souhlasili, respektovali jeho autoritu.

Jakmile nás mistr Halard spatřil ve dveřích, nadzvedl se ze židle, ale úplně nevstal, rukou naznačil gesto směřující od dveří k sobě a řekl: „Pojďte dál, prosím!“ a posadil se zpět.

„Toto je mistr Bilard a mistr Oleger z národního senátu...,“ představoval pro mě neznámé, ale pro mistra Sheldogera známé pány mistr Halard, rukou podanou způsobem, jako když ji člověk někomu podává, ukazoval střídavě na jednoho a pak na druhého a pokračoval: „... kteří dnes spolu se mnou posoudí morální, vědomostní a celkový stav aspiranta na titul mistra národa Velkon. Velmi podrobně se budeme ptát a budeme zvažovat, zda je student schopný a připravený na tak velkou zodpovědnost, jakou je služba mistra,“ přitom se mistr Halard tvářil velmi vážně.

„Nyní požádám tu přítomného váženého mistra Sheldogera, aby byl po celou dobu přítomen a na konci zkoušky se spolu s námi poradil, zda student projde, či nikoliv,“ dodal mistr Halard.

O tom, že k závěrnému posuzování mých schopností se připojí i mistr Sheldoger, jsem nevěděl; myslel jsem si, že posudek bude záviset jen na externích mistech, kteří přijdou ze senátu. Hned mi trochu ulehčilo a pomyslel jsem si, že pokud má i jeho slovo váhu, bude to opravdu snadné, protože on mě zná a ví o mých kvalitách.

Zkouška začala a mistři mi kladli nejrůznější otázky z oblasti morálky. Odpovídal jsem, co bych udělal v případě, že by nastala taková či onaká situace, jak jednat v různých případech a podobně. Když viděli, že morální stránku zvládám, přešli na otázky z oblasti využívání. Na to jsem se ze všeho těšil nejvíce.

Předložili přede mě všechny typy krystalů a mistr Halard s vážným tónem promluvil:

„Před námi leží 5 krystalů energetického potenciálu. Červený, modrý, zelený, žlutý a oranžový. Tyto krystaly darovala našim předkům kdysi dávno rasa zvaná Velcí alchymisté za časů míru mezi naším národem a nimi, která žije daleko od našich hranic,“ přitom se tvářil, jako by měl strach, protože věděl, že toto spojenectví je dávnou minulostí, ale velcí alchymisté jsou ve skutečnosti velmi mocnou rasou, která vyniká v používání energetického potenciálu. Bylo na jeho tváři vidět frustraci z toho, že ačkoliv nám darovali tyto krystaly, uvnitř dobře ví, že ohledně energetického potenciálu existuje mnohem více, co nám velcí alchymisté skutečně neřekli.

Halard pokračoval: „Prosím nyní našeho studenta, aby postupně a pomalu přejížděl rukou nad krystaly a uvidíme, který krystal si ho vybere,“ a čekal na mou reakci.

Pomyslel jsem si: tak a je to tady. Opatrně jsem přejížděl rukou nad krystaly, až moje ruka přešla nad všechny. U žádného se krystal nehnul nějak výrazně, jen trochu, ale když jsem došel ke žlutému krystalu, stalo se něco zvláštního. Nejenže se žlutý krystal roztrásl, ale trásla se i moje ruka, a to poměrně silně.

Jakmile jsem to pocítil, snažil jsem se to před mistry skrýt tím, že jsem ruku vědomě velmi silně sevřel a tvářil se, že se nic neděje, ale stálo mě to hodně sil. Když to uviděl mistr Sheldoger, oči se mu mírně rozšířily. Když to viděli ostatní mistři, mistr Halard otevřel ústa a mistři Bilard a Oleger se podívali jeden na druhého.

„Promiňte,“ řekl jsem a celý jsem se trásl. Mistr Halard se pomalu postavil a řekl:

„Mladý pane, vy jste opravdu nejlepší student, kterého univerzita vychovala. Nejen, že jste poctivě studoval, ale já sám jsem ještě nikdy neviděl nikoho, kdo by

měl tak velký přirozený cit pro energetické krystaly, který se projevuje interakcí s nimi,“ a díval se na mě neutrálním výrazem.

„Děkuji,“ nejistě jsem odpověděl, ale viděl jsem na něm, že jeho reakce je dvojí. Na jedné straně viděl velký potenciál, ale na druhé straně bylo vidět, že se jakoby bojí, ale nechtěl to příliš dát najevo.

„Avšak ještě mám poslední otázku na aspiranta, a sice, chci se zeptat, co si myslí, do jaké míry mu bude skutečnost, že není původním obyvatel Velkonu, bránit v jeho službě a poslání coby mistra našeho národa?“ řekl mistr Halard a čekal na odpověď. Když to uslyšel mistr Sheldoger, podivil se a velmi překvapeně se podíval na mistra Halarda a řekl: „Co prosím? Mistr Halard, já si nemyslím, že ...,“ v tom ho přerušil mistr Halard, vědom si své autority, a řekl:

„Ale vážený mistře Sheldoger, váš student je přece dost velký na to, aby dokázal na otázky odpovědět sám,“ tvrdě uzemnil mistra Sheldogera a ukázal dlaň na mě, čekaje odpověď.

Asi dvě sekundy jsem stál tiše, smíšený překvapením s hněvem. Poté jsem se odhodlal a odpověděl: „Vážení mistři, pokud jsem nějakou zkoušku nezvládl, pak mi prosím řekněte, co jsem udělal špatně, velmi rád se nechám od vás poučit a poradit. Ale pokud jsem zkouškami prošel, považuji za nespravedlivé, aby mi byl můj ne-velkonský původ stále předhazován jako něco negativního. Žiji v tomto národě od narození, vždy jsem se snažil být mu nápomocný a toho svědkem je mistr Sheldoger, který mě prakticky vychoval,“ a v tu chvíli jsem už začal pociťovat i ponížení. Měl jsem pocit, že se mi bude chtít plakat, ale ještě jsem neplakal, a jakmile jsem to pocítil, potlačil jsem slzy, protože jsem před nimi nechtěl ukázat, že mě to zasáhlo.

Viděl jsem na mistru Sheldogerovi, že se mi snaží pomoci a že ho to trápí, proto hned po mé odpovědi promluvil: „Vážení mistři, je skutečně pravdou, že můj student pochází původně z jiného národa, ale od narození je naším spoluobčanem, přítelem, žije zde dlouhá léta, proto opravdu nevidím důvod, proč bychom měli tuto věc diskutovat, sám mu věřím na život a na smrt,“ a z jeho hlasu byla slyšet naléhavost.

„Nejde tu o to, komu věříte, drahý příteli, ale my musíme vždy jednat v zájmu našeho národa a každou potenciální hrozbu musíme zničit dříve, než by mohla ohrozit náš národ. Navrhuji proto, ačkoliv se student projevil ve všech ostatních ohledech jako schopný, neschválit jeho přijetí mezi mistry. Nemáme totiž jistotu, že bude vždy hájit zájmy národa,“ s vážným hlasem řekl mistr Halard.

Když jsem to slyšel, cítil jsem, jak mi najednou ztuhla tvář. Byl jsem v úplném šoku. Studoval jsem deset let, stát se mistrem bylo pro mě vším, polovina spolužáků mě brala za vzor během studia a ptali se mě ohledně studijních materiálů, protože jsem byl vždy o krok napřed, a teď tu stojím, absolutně ponížený, a nad hlavou visí velký otazník, jak dopadnu. Nemohl jsem tomu uvěřit.

Na to promluvil s velmi klidným, ale respektu plným hlasem mistr Oleger a podíval se přímo do očí mistru Halardovi: „Vážený mistře Halarde, myslím, že naší úlohou je posuzovat studenty pouze na základě studijních výsledků. Pokud někdo přijde před komisi mistrů, znamená to, že je hoden studovat. Pokud byl uznán hodným studovat, pak jen s předpokladem, že je hodný také studium úspěšně dokončit a stát se mistrem. Při veškeré úctě, vaše osvícenost, vaše urozenost, vážený mistře Halarde, já vám rozumím, zkušenosti z minulosti vás a nejen vás, ale i nás všechny naučily být opatrní, ale nesmíme se kvůli tomu stát nespravedlivými soudci,“ po čemž ve mně vzrostla určitá naděje.

Poté, aby celou situaci uklidnil, promluvil mistr Bilard: „Navrhují přistoupit k diskusi v soukromí, bez přítomnosti studenta, a také k hlasování o tom, zda se student stane, či nestane mistrem,“ mistr Halard vypadal mírně překvapeně. Zřejmě nečekal takovou odpověď a myslel si, že ho bez váhání a přemýšlení dva kolegové ze senátu podpoří.

„Dobře tedy,“ odpověděl mistr Halard a požádal mě, abych vyšel z místnosti ven. Po zavření dveří jsem neslyšel nic konkrétního, jen nějaký šelest a něco, co říkal mistr Halard, nejsem si jistý co přesně, ale něco v tom smyslu: „... ale přece nemůžeme vědět, zda se nestane ...“ a dále jsem slyšel hlasy všech čtyř mistrů, jak diskutují. Nehádkali se ani nepřekřikovali, jen se velmi rychle střídali, každý něco říkal, ale nebylo rozumět co. Ke konci se hlasy všech účastníků uklidnily a chvíli nebylo slyšet nic. Po chvíli se otevřely dveře a mistr Sheldoger se usmál a řekl:

„Pojď dál,“ načež jsem vstoupil do místnosti. Mistr Halard, jako hlavní mistr komise, se postavil, a pak se postavili i ostatní dva mistři, Oleger a Bilard. Mistr Sheldoger už stál, protože mi otevřel dveře. Zatímco tito tři seděli za lavicí, mistr Sheldoger stál stranou, jakoby k nim skoro ani nepatřil.

„Dovolte, vážený pane, abych vám oznámil výsledek našeho tajného hlasování o tom, zda se stanete mistrem národa Velkon,“ řekl, zhluboka se nadechl a vážným tónem pokračoval: „Naše hlasování dopadlo následovně: Tato komise mistrů má za to, že jste během zkoušky jasně prokázal, že disponujete takovými znalostmi, které vás opravňují k pozici mistra. Proto jsme v poměru 3 hlasy ku

jednomu odhlasovali schválení vašeho přijetí mezi mistry. Gratuluji,“ přičemž v jeho řeči byla cítit jistá rezervovanost.

Asi jsem nemusel hádat, kdo byl ten hlas proti schválení mého přijetí mezi mistry. Byl to jeho hlas. Zvyklostí však bylo, že hlavní mistr komise osobně podal ruku a pogratoval novému mistrovi, proto jsme byli najednou v velmi zvláštní situaci – měl mi pogratovat ten, kdo hlasoval proti tomu, aby mě mezi mistry přijali.

Mistr Halard to však zvládl velmi dobře. Přistoupil ke mně, podal mi ruku, já mu podal tu svou, potřásl mi rukou a řekl: „Od dnešního dne vás budu oslovovat mistr Sirčan, ale pokud máme být k sobě upřímní, mou důvěru si budete muset ještě zasloužit. Každopádně gratuluji,“ potřásl mi rukou a odešel.

„Děkuji,“ řekl jsem velmi kyselým tónem. Měl jsem smíšené pocity – i když jsem se radoval, mělo to trpkou příchut’ a nevěděl jsem, co si mám myslet. Pogratovali mi i mistři Oleger a Bilard, kterým jsem poděkoval za to, že mě podrželi. Mistr Sheldoger mi pogratoval a řekl: „Konec dobrý, všechno dobré, drahý příteli,“ a usmál se. Poté s trošku vtipným tónem dodal: „Gratuluji, mistře Sirčane,“ na což jsme se oba zasmáli a objali jsme se.

Následně jsme odešli na univerzitu a já byl mistrem, i když mistr Halard z toho nebyl nadšený. Měl jsem však úctu lidu i ostatních mistrů.

Nepřezkoumané otázky

Od mé poslední zkoušky, kdy jsem se stal mistrem, uplynulo několik dní. Většinu času jsem trávil studiem v knihovně nebo procházkami po ulicích. Jelikož jsem byl už mistrem, lidé mě na ulici zdravili, usmívali se na mě a cítil jsem velkou úctu, ačkoli jsem ani nebyl členem senátu.

Hodně času jsem trávil v knihovně naší univerzity, kde jsem měl přístup k většině knih a starověkých svitků. Každý předchozí král napsal mnoho textů o dění za jeho vlády, takže jsme měli velmi dobře zachovaný popis historie našeho národa – a nejen našeho národa, ale měli jsme i informace o tom, co se dělo v širším okolí.

Problém nastával, když jsem chtěl číst velmi staré svitky. Důvodů bylo hned několik. Za prvé: přístup k těmto svitkům neměl automaticky každý mistr. Já jako nečlen senátu jsem neměl přístup ke svitkům, pro které bylo podmínkou být členem senátu. Za druhé, čím starší byly svitky, tím byly zranitelnější a proto zakázané, i když se pravidelně po několika staletích přepisovaly, takže obsah byl poměrně dobře zachován. Horší však bylo, že čím starší svitek, tím více se jazykově lišil od dnešní podoby jazyka národa Velkon.

Zpočátku, když jsem zkoumal svitky staré jen několik staletí, narazil jsem jen na malé jazykové rozdíly, jako rozdíl v zápisu písmen, a podobně. Ale když jsem se pokoušel číst svitky staré několik tisíc let, byl použit úplně jiný jazyk. Dokonce se tam nepoužíval jen starověký jazyk předků národa Velkon, ale některé svitky byly v jazycích, o kterých jsme věděli, že patří jiným, konkrétním národům.

Z tohoto důvodu jsem celé měsíce v knihovně studoval starověké jazyky, které se používaly na našem území, a vypracoval jsem se až do bodu, kdy jsem byl schopen téměř plynule číst ve třech různých starověkých formách našeho jazyka.

Nejzajímavější moment však nastal, když jsem objevil velmi staré svitky, jejichž stáří jsem odhadoval na více než 10 000 let. Byly psané jazykem, o kterém jsme nic nevěděli. Nejenže jsme ho neuměli číst, ale nevěděli jsme ani, čím jazyk to byl. Byl velmi odlišný, dokonce se úplně lišil i od jakékoli starověké předchozí formy našeho jazyka, takže bylo vyloučeno, že by to mohl být jazyk našich předků.

O několik měsíců později jsme se jednou spolu s mistrem Sheldogerem procházeli ulicemi města Lerdos, kde se nachází naše univerzita a které je v podstatě naším domovem. Rozmlouvali jsme o různých tématech. Mistr Sheldoger mi

vyprávěl o svých plánech hovořit před senátem o vnitřní i zahraniční politice a ze všeho nejvíc si přál otevření našeho národa komunikaci s ostatními národy.

Zpočátku jsem ho poslouchal, ale pak jsem se dostal do bodu, kdy jsem mu jen nevědomky přitakával, zatímco v duchu jsem přemýšlel nad svými otázkami, které mi po několikaměsíčním studiu v knihovně nemohly nepřijít na mysl.

Když mistr Sheldoger dokončil svůj výklad o politice, chvíli jsme se ještě pomalu procházeli ulicemi města, zdravili kolemjdoucí, a tehdy jsem se rozhodl, že se ho na něco zeptám. Zastavil jsem se a mistr Sheldoger se zastavil vedle mě, podíval jsem se mu do očí a řekl: „Mistr Sheldoger, známe se od mého mládí, co si pamatuji...“ začal jsem pomalu a klidně, jako bych ani sám nevěděl, jak vlastně začít. Na chvíli jsem se odmlčel, a tehdy se mistr Sheldoger usmál a řekl:

„To zní, jako by ses chtěl zeptat na něco opravdu vážného. Ale no tak... známe se dlouho, ptej se, na co chceš, bez ostychu,“ řekl a cítil jsem z něj, že mi chce pomoci překonat napětí.

„Tak dobře,“ řekl jsem klidně a rázně a pokračoval: „Mistře, poslední měsíce jsem se věnoval studiu v knihovně a udělal jsem nějaký pokrok ve studiu starověkých jazyků, které se používaly na našem území,“ začal jsem vysvětlovat, ale stále jsem si nebyl úplně jistý sám sebou a myslím, že to bylo slyšet i na mém hlasu. Pokračoval jsem: „Víte, udělal jsem určitý pokrok, naučil jsem se rozlišovat starověké jazyky, a díky tomu jsem dokázal rozluštit, co je v nich napsáno,“ doplnil jsem.

Mistr Sheldoger se mě se zájmem zeptal: „To je skvělé, a co zajímavého ses z těch svitků dočetl?“ a bylo na něm vidět, že má opravdový zájem. „No, většinou jde jen o záznamy činnosti předchozích králů a aktivit senátu a generálů. Některé svitky mluví i o skladování potravin, o financích, další popisují netradiční přírodní anomálie, jako jsou povodně nebo vysoké teploty, nic zvláštního,“ řekl jsem trochu nezaujatě. „Ano, starověké svitky většinou slouží jako záznam toho, co se v zemi v dané době dělo,“ potvrdil mistr Sheldoger a zatvářil se spokojeně, ale pak na mně postřehl, že mi to rozhodně nestačí.

„Co se děje, příteli? Trápí tě snad něco? Vypadáš, že s mou odpovědí nejsi moc spokojený?“ zeptal se mě.

„Víte, mistře, narovinu – při studiu jsem narazil na jazyk, který je použit v mnohém množství pradávných, starověkých svitků. Forma toho jazyka se liší od všeho, co jsem dosud viděl, a není o něm žádný jiný záznam nikde jinde. Neznepokojuje vás to?“ tvářil jsem se mírně zvědavě, ale i trochu znepokojeně.

„No...“, odvětil mistr Sheldoger. Nadýchl se, trochu se zamyslel a řekl: „Víš, tyto svitky jsou už velmi staré, takže věci, o kterých mluví, jsou pravděpodobně dávno zapomenuté. Nemá smysl o nich přemýšlet, protože jejich důsledky už dávno nejsou ve světě viditelné,“ řekl klidně, a neměl jsem pocit, že by mi něco zamlčoval. Myslím, že o nich také nic nevěděl, a věřil jsem mu.

„Mistře, trochu odbočím, ale...“, zastavil jsem se, podíval jsem se mu do očí a chvíli váhal, jestli pokračovat, pak jsem však dodal: „...podívejte, o energetickém potenciálu víme velmi málo. O krystalech také. Energetický potenciál, který získáváme z krystalů, používáme denně k různým účelům, ale není znepokojivé, že vlastně nevíme, co způsobuje samotný energetický potenciál? Víme, že krystaly jsou zdrojem energetického potenciálu, ale co je zdrojem krystalů?“ zeptal jsem se a mistr Sheldoger na mně viděl, že mi hlavou víří otázky, které si mistři zřejmě běžně nepokládají.

„Původ krystalů je jasný, jsou od velkých alchymistů, kteří je před věky darovali našim předkům,“ odpověděl mistr Sheldoger naléhavě, jako by čekal, že mi tato odpověď bude stačit.

„Ano, to je sice pravda, kterou všichni známe, ale odkud je měli samotní velcí alchymisté?“ zeptal jsem se a když jsem viděl, že mistr Sheldoger přemýšlí nad tím, co říkám, dodal jsem: „A je tu víc otázek — proč nám velcí alchymisté nedarovali ani jeden černý krystal, zatímco těch ostatních máme tisíce? A navíc, všichni tak nějak tušíme, že to není úplně celý energetický potenciál, to, co máme k dispozici. Tak pokud existuje větší moc, neměli bychom se ji snažit pochopit a ovládnout? Co když to udělá někdo jiný a použije ji jako zbraň proti nám — i to je možnost,“ řekl jsem, ne však ve strachu, ale spíše jako hypotetickou úvahu.

„Podívej, příteli...“, odpověděl mi klidně mistr Sheldoger a pokračoval: „To, na co se ptáš, jsou otázky, které jsou do jisté míry zajímavé, a je možné, že existuje i nějaká jiná forma využití energetického potenciálu. Kdo ví. My to však nevíme. To, co máme k dispozici, je to, co nám bylo darováno. Ohledně černého krystalu víme, že existuje, nebo alespoň víme, že existoval,“ řekl mistr Sheldoger tak trochu diplomaticky a tak trochu přátelsky.

Já jsem se však hned chytil toho, co říkal, a zeptal jsem se: „Říkáte, že existoval. Pokud tedy přestal existovat, znamená to, že se dají zničit? Nebo že mají časově omezenou existenci a po nějaké době jednoduše přestanou fungovat jako zdroje energetického potenciálu?“ zeptal jsem se, přičemž jsem v nitru cítil, že se ptám správně, protože moje otázky dávaly logiku. Věděl jsem, že jsou na místě. „Podívej. Jsou to krystaly. Svou vnitřní, fyzickou strukturou jsou to vlastně kameny

a kameny se dají zničit. Minimálně se dají rozbít na menší části, ale nevím, jak se budou tyto menší části chovat. Nikdy se nikdo o nic takového nepokusil.“ A bylo vidět, že je mistr Sheldoger do rozhovoru zapojený a nemá problém o tom mluvit, i když stále zastával trochu rezervovaný postoj. Pokud bych od někoho čekal otevřenost k diskuzi na toto téma, byl by to právě on.

„No právě,“ řekl jsem velmi zvědavým tónem. „Jak je možné, že se nad těmito otázkami ještě nikdy nikdo nezamýšlel?“ zeptal jsem se nahlas nevěřičně a viděl jsem, že mistr Sheldoger je překvapený.

„Víš, uvažoval jsem a ty starověké svitky, které jsou psané tím neznámým jazykem, jsem odhadl na dobu, kdy měl náš národ živý kontakt s rasou velkých alchymistů,“ řekl jsem trochu tišším hlasem, jako bych nechtěl, aby nás někdo slyšel, protože jsme se stále ještě nacházeli na ulici, i když kolem nás už lidé nebyli — přesunuli jsme se do boční části ulice, kam moc lidí nechodilo.

„Co tím chceš naznačit? Myslíš, že ty svitky..., ne!“ řekl mistr Sheldoger. Začal si sám odpovídat, ale pak se zarazil a nedořekl to. Já však věděl, co si myslel, a proto jsem ho hned doplnil. „Ano, myslím, mistře. Myslím si, že ty svitky psané tím úplně odlišným, neznámým jazykem vypovídají o krystalech i o velkých alchymistech. Dokonce si myslím, že nás ten jazyk mohli naučit a mohli nám ho poskytnout samotní velcí alchymisti, protože svou strukturou se zdá být mnohem složitější než cokoli jiného, co jsem se pokoušel číst,“ odpověděl jsem a byl jsem velmi fascinovaný.

Mistr Sheldoger mi ihned odpověděl: „To, co říkáš, zní zajímavě, ale musíš být realista. Nemáš žádný důkaz, že to tak je, a ten jazyk může být jen cizím jazykem nějakého tehdejšího okolního národa, s nímž mohli mít naši předkové nějakou formu spojení a v rámci dobrých vztahů se mohli klidně dohodnout na používání tohoto jazyka. Dávalo by to smysl, protože jak říkáš, tento jazyk se vyskytuje jen v určitém konkrétním období naší historie a pak mizí. To by odpovídalo tomu, že v minulosti se mír s okolními národy často střídal s válkou,“ řekl a bylo vidět, že se mě snaží uklidnit, protože to, o čem jsme mluvili, mě dost fascinovalo.

„Možná to dává smysl, mohl to být jazyk nějakých lidských spojenců, ale smysl má i to, co říkám já — a mohl to být jazyk velkých alchymistů,“ odpověděl jsem s tím, že jsem chtěl obě teorie postavit na stejnou úroveň co do jejich šancí být pravdivé.

„I když...,“ řekl mistr Sheldoger, zamyslel se, položil si prst na rty a chvíli díval do země. Potom dodal: „Pokud je ten jazyk komplikovaný a pokročilý, myslím, že by to mohl být spíše jazyk velkých alchymistů než jazyk nějakého dávného

lidského kmene. Primitivní lidský kmen by totiž nebyl schopný vytvořit a používat takový jazyk.

To dává větší smysl,“ řekl a já viděl, že je to asi jediný člověk, který by byl ochotný něco takového připustit.

„Nuž, ale uvědom si, že v našem národě máme velmi skeptický postoj k energetickému potenciálu. To, co o něm víme, krystaly, které máme — to používáme. Ale nikdo nikdy v našem národě nebyl ochotný pouštět se dál do zkoumání krystalů, a už vůbec ne hledat odpovědi na otázky, které jsi právě předložil. Musíš si stále uvědomovat, že tento lid je myšlenkově velmi uzavřený, věří spíše ve fyzickou sílu a morálku, jejímž základem je víra, že pracovat pro národ je nejlépe prožitý život, a ne v nějaké krystaly,“ doplnil mistr Sheldoger s vážným výrazem ve tváři. Snažil se mi vysvětlit, že to, na co se ptám, se pravděpodobně nesetká s přijetím a podporou. Všechny tyto otázky byly pro národ Velkon nepodstatné.

Já jsem však pokračoval: „Mistře,“ řekl jsem to tak, jako bych ho chtěl oslovit, ale na konci slova jsem dal mírně váhavý až tázavý tón. Mistr Sheldoger se na mě mlčíc podíval a čekal, co řeknu. „Víte, studoval jsem dnešní mapy okolního světa. Obsahují mnoho přesných a podrobných informací, co se týče oblastí blízko našeho území, ale téměř nic o vzdálených krajích. Našel jsem jednu zajímavou. Ve zkratce — je na ní oblast, o které si myslím, že je to oblast, odkud pocházejí velcí alchymisti.“ Řekl jsem jen toto, když se mistru Sheldogerovi prudce zvedlo obočí a bylo vidět, že se skoro až lekl.

„Co tím chceš říct?“ zeptal se velmi zvědavě tónem, z něhož bylo cítit něco ako: Snad tam nechceš jít, ty blázne?! To však nahlas neřekl.

„Mistře Sheldogere, myslím si, že bych byl schopný najít jejich zemi a tedy i je samotné. Rád bych se vydal na cestu a našel je. Potom se od nich budu učit o energetickém potenciálu a až všechno pochopím, vrátím se domů,“ odpověděl jsem a čekal reakci. Věděl jsem, že to, co jsem právě řekl, je za hranicí představitosti jakéhokoli mistra, který tu kdy byl. Věděl jsem také, že je v tom velká dávka mé naivity a nenamlouval jsem si, že by mi něco takového nějaký mistr schválil. Dokonce ani mistr Sheldoger. Je velmi moudrý, ale byl jsem si vědom, že tahle myšlenka nutně musí projít velkou kritikou. V duchu jsem čekal, co mi na to mistr Sheldoger odpoví, a doufal jsem, že to nebude úplné odmítnutí, doprovázené tvrzením, že taková cesta je absolutní nesmysl.

„To, o čem mluvíš, je téměř nemožné. Uvědom si, že o jejich domovině nikdo nic neví. Nevíme, odkud jsou, kde žijí. Kdysi dávno s nimi měli naši předkové

kontakt, udržovali ho a mezi těmito dvěma rasami panoval mír, ale to je už velmi, velmi dávno. Mluvíme tu o desítkách tisíc let. Dnes už není možné určit, odkud pocházeli a kde žili. A i kdyby se ti to podařilo zjistit, jakou máš jistotu, že tam dnes budou potomci velkých alchymistů? Jak víš, že tam nebude nějaký jiný divoký kmen lidí, anebo dokonce nic? Nemáš naprosto žádnou jistotu,“ odpověděl mistr Sheldoger s velkými obavami.

„Nemám jistotu o ničem, ale i kdyby tam už nikdo nežil, to, že bych se dokázal dostat na jejich pradomovinu, by mi mohlo pomoci. Mohl bych tam najít různé dávné zdroje informací, zkoumat archeologické nálezy — prostě cokoliv,“ dodal jsem nadšeně.

„Dobře, připusťme hypoteticky, že se tam dokážeš dostat, ať už najdeš cokoliv. Napadlo tě, že tak dlouhá cesta může být nebezpečná? Bezpečná část cesty bude jen na území našeho národa a na území národů, se kterými máme mírovou dohodu, nebo alespoň pakt o vzájemném neohrožení. Co ale uděláš, budeš-li muset projít územím nepřátelských národů? Myslel jsi na to? A nejde jen o lidi — daleko za hranicemi našeho národa jsou i mnohem horší hrozby,“ dodal mistr Sheldoger s přesvědčením, že použil správný argument.

„Vždyť jsme se přece učili bojovat, umím se maskovat, znám mnoho cizích jazyků, takže se klidně můžu vydávat za člena úplně jiného národa, než do kterého skutečně patřím,“ řekl jsem a šibalsky jsem se pousmál s vědomím, že jsem právě ukázal, že se o sebe vždy dokážu postarat.

„Čím víc o tom mluvíme, tím víc mám pocit, že se to celé přestává jevit jako skutečná výprava a čím dál tím víc to připomíná spíš snění bez základů,“ poznamenal skepticky mistr Sheldoger a pokračoval:

„Podívej, nejde jen o to, že si sám sobě nemůžeš zaručit bezpečí na téhle výpravě. Je tu i finanční otázka – na tak daleké cestě budeš potřebovat velké množství zlata. Napadlo tě, že musíš něco jíst a pít? Někde spát, a nocleh něco stojí. Kromě toho budeš potřebovat alespoň jednoho koně a cestou si víckrát pronajmeš loď, aby ses dostal přes moře.“ Zdálo se, že mistr Sheldoger skutečně pochybuje o praktické proveditelnosti mého plánu.

„Přemýšlel jsem o tom, že bych požádal krále o schválení mé výpravy jako oficiální královské mise s cílem objevit nové možnosti využití energetického potenciálu a tvrdil bych, že to bude užitečné pro národ,“ odhalil jsem své plány. Mistr Sheldoger vypadal dosud dost skepticky, ale ve chvíli, kdy jsem mu řekl o svém plánu požádat krále o podporu, objevily se mu v očích nové jiskry a řekl:

„To vůbec není špatný nápad. Můžeš požádat krále o pomoc. Jsi mistr, i když nejsi členem senátu, ale já jím jsem. Pokud tě podpořím a řeknu, že tahle výprava může přinést nové poznatky, které budou užitečné pro národ, máme reálnou šanci, že by tě alespoň částečně podpořil,“ odpověděl mírně nadšeně, ale hned nato přestal projevovat radost. Když jsem se na něj podíval, pochopil jsem, proč zmlkl.

„Máš však jeden problém...“ řekl mistr Sheldoger a pokračoval: „Tahle žádost, protože půjde o oficiální královskou výpravu, se bude muset předneset před senátem.“ Sklonil hlavu a já jsem ho doplnil:

„A hlavou senátu je mistr Halard, který nemá rád mě, nemá rád energetický potenciál a určitě bude proti. To je jasné,“ konstatoval jsem sklesle.

Mistr Sheldoger však náhle dostal nápad a řekl: „Mám geniální nápad. My přece nemusíme říkat, že jedeš na výpravu s cílem objevovat nové cesty využití energetického potenciálu nebo hledat velké alchymisty. Můžeme to prezentovat jako průzkumnou výpravu s cílem objevovat neznámá území. Podložíme to tím, že přineseš mapy, na kterých jsi našel prázdná místa, a tak král uvidí, že máme v průzkumu planety mezery. Jako konkrétní přínos můžeš uvést, že se chceš učit od tamních národů všechno, co umí, a na oplátku jim nabídneš znalosti z našeho světa. Jako učený mistr se na to velmi hodíš,“ vysvětlil svůj plán mistr Sheldoger.

Pochopil jsem, že má pravdu – bude nutné podat to tak, aby to mohli mistři v senátu schválit. Kdybychom předstoupili před krále a senát s tím, že plánujeme dobrodružnou a naivní výpravu, pravděpodobně by nám to zamítli a už nikdy bychom nezískali žádnou podporu. Takhle to však znělo jako plán, který měl reálnou šanci na úspěch.

„To zní jako vynikající plán. Požádám o podporu tímto způsobem a předložím argumenty, které jste zmínil, mistře Sheldogere. Děkuji vám.“ Myslel jsem si, že jsme se právě dohodli, ale mistr Sheldoger ještě pokračoval:

„Ale to není všechno. Nežádej jen o finance. Požádáš samozřejmě o zlato, ale také o doprovod, vlastního koně a zásoby potravin na cestu, stejně tak o vojenskou podporu. Musíš si uvědomit, že čím víc budeš žádat, tím seriózněji to bude působit. Zároveň si musíš uvědomit, že král má k dispozici jen omezené finance – proto žádej hodně, a pokud ti schválí jen polovinu, může to být víc, než v co jsme původně doufali. Pokud ho tvůj nápad zaujme, určitě ti pomůže,“ doplnil mistr Sheldoger.

„Skvělé, udělám to přesně tak, jak říkáte, mistře. A kdy oficiálně podáme žádost o audienci u krále?“ zeptal jsem se nadšeně mistra Sheldogera a nemohl uvěřit, že to jde tak hladce. On však odpověděl:

„Zatím ještě nebudeme o nic žádat. Nejprve chci vidět tvůj konkrétní plán a zhodnotit, zda má alespoň nějakou šanci na úspěch. Proto se zítra odpoledne setkáme v knihovně. Ukážeš mi mapy a svitky, které jsi našel. Chci na mapě vidět, kde konkrétně si myslíš, že by velcí alchymisté mohli být, a chci si poslechnout tvůj plán. Pokud to bude dávat smysl, teprve potom předstoupíme před krále a já tě podpořím,“ upřesnil situaci mistr Sheldoger.

Souhlasil jsem a velmi jsem se těšil na zítřejší den. Věřil jsem, že vše dobře dopadne a že jsem opět o krok blíž k odhalení neprobádaných otázek.

Můj plán

Druhý den jsme se sešli v knihovně, jak jsme se domluvili. Zavedl jsem mistra Sheldogera do knihovny. Došli jsme do oddělení s mapami, vytáhl jsem jednu velkou mapu, rozložil ji na mohutný, silný stůl z krásného dubového dřeva a začal jsem prstem ukazovat na místa na mapě, která byla bílá.

„Tady! Je to severovýchodně od národa Eltariánů, kteří jsou nejvýchodnějším národem lidí, jsou od nás vzdáleni 9 300 km, a tady v této bílé oblasti...“ ukázal jsem na mapu na místo, které bylo napravo od bodu, kde se nacházeli Eltariáni, a pokračoval jsem: „... národ Eltariánů leží podle popisů map na okraji kontinentu, proto si myslím, že mezi nimi a touto bílou oblastí bude voda, přesněji řečeno nějaké moře. Když přejdu přes moře, najdu pevninu, na níž by měl být nový kontinent nebo ostrov. Tam by se měli nacházet velcí alchymisté. Tuto vzdálenost odhaduji podle měřítka mapy na 2 000 až 3 000 km od nejvýchodnějšího bodu Eltariánů.“ Jak jsem to celé vysvětloval, pomalu jsme si oba začínali uvědomovat, jak moc daleko můj cíl leží. Nic mi to však neubíralo na odhodlání se na tuto cestu vydat.

„To docela sedí, ale zapomínáš na to, že mezi námi a Eltariány je zhruba 9 300 km cesty. Celkem na této trase leží až 12 lidských národů: Dračí lid, který je hned vedle nás a s nímž sdílíme hranici. Za nimi jsou Alvaři, dál: Toravané, Limované, Ytrumové, Darmotinci, Evomané, Sedomiané, Privlotové, Komopané, Pohluhané a Butolané. Butolané sdílejí společnou hranici s Eltariány. Bude to tedy dlouhá cesta,“ konstatoval mistr Sheldoger a složil si s povzdechem ruce, jako by svým postojem říkal, že to bude opravdu velmi dlouhá cesta. Cítil jsem, že atmosféra v místnosti si žádá nějaké potvrzení, nějakou naději, že je to možné, proto jsem optimisticky řekl:

„Je to možné,“ a usmál jsem se. Mistr Sheldoger se na mě podíval a zatvářil se tak, že bylo vidět, že tomu chce dát šanci, i když v jeho tváři byl patrný skepticismus. Pokračovali jsme dál:

„Takže jestli dobře rozumím tvému plánu, v podstatě jde o zhruba 11 300 km dlouhou výpravu přes 12 lidských království, přičemž na konci je moře a za ním nemáme tušení, co leží, ale měl by tam být tvůj cíl,“ shrnul to mistr Sheldoger.

„Vím, že když se to takhle podá, nevypadá to moc dobře ani realisticky, ale nemyslím si, že je to tak, že nevíme, co tam najdeme. Existují svitky, které naznačují, že tam jsou velcí alchymisté,“ upřesnil jsem vyjádření mistra Sheldogera.

„Myslím, že skutečnost je taková, že nevíš, co tam leží. Je mi líto, ale mám vážné pochyby, zda tě mám nebo nemám podporovat a povzbuzovat v tvé výpravě,“ řekl smutně mistr Sheldoger, po čemž jsem mírně posmutněl, ale neměl jsem v úmyslu se toho vzdát.

„Podívejte, Mistře, já vím, že to, co víme o energetickém potenciálu, je málo. Víím, že někde tam venku jsou odpovědi. Už se nám to jednou podařilo — navázat kontakt s Velkými alchymisty, naši předkové to dokázali. Myslíte, že by to dokázali, kdyby se drželi jen toho, co znají, a seděli stále jen na svém území? Ne! Podnikali výpravy daleko za hranice své země, cestovali tam a byli na místech, kam bychom si my ani netroufli snít, že bychom se mohli dostat,“ dodal jsem obranným tónem. Cítil jsem, že jsem nadšený a že vím, o čem mluvím.

„Dobře, připusťme, že se tam dostaneš. Připusťme, že tam není žádný lidský polodivoký kmen, který by tě zabil nebo zajal, a že tam není ani jiná rasa či forma života, která by tě zabila. Připusťme, že dokonce najdeš velké alchymisty. Co potom? Co si myslíš, že se stane? Že tě uvítají? Je to nelidská rasa, máme o nich málo informací, nevíme ani, jak vypadají. Naši předkové to věděli a zapsali to pro další generace, pro nás, do svitků, které jsou však dnes bohužel těžko čitelné. Nevíš ani, jestli zůstali v kontaktu s lidmi a zda vůbec vědí o naší existenci. Nevíme nic, a proto je to příliš riskantní.“

Když mistr Sheldoger domluvil, věděl jsem, že má pravdu. V povaze jsem byl do určité míry naivní, ale ne natolik, abych si myslel, že ta cesta bude bez problémů — to by nebyla naivita, ale hloupost. Mistr Sheldoger mi chtěl jen dobře a já jsem to chápal. Má zvědavost po tajích energetického potenciálu a nakonec i po velkých alchymistech však byla mnohem větší než strach z neznáma, a proto jsem stále chtěl jít. Řekl jsem mu tedy:

„Mistře, já prostě chci objevit podstatu energetického potenciálu a jeho plný potenciál. Věřím, že se mi podaří uspět,“ a v mém hlasu byl tón člověka, který o něco žádá.

„Nuže...“ nadechl se mistr Sheldoger a dodal: „dobře tedy, podpořím tě ve tvé snaze získat pomoc krále, ale musím ti říct, že mám stále velké pochybnosti o celém tomto plánu. Nejsem si jistý, jestli je to reálný plán, nebo spíš bláznivý sen.“ a trochu posmutněl. Já jsem byl však celý bez sebe a poděkoval jsem mu:

„Děkuji vám, Mistře, uvidíte, že nebudete litovat. Vydám se na výpravu a vrátím se s velkými znalostmi o světě tam venku.“ Na to mistr Sheldoger řekl:

„Ještě mi neděkuj. Nejprve musíme projít přes krále a senát. Za týden požádám o přijetí před samotným králem s tím, že před něj předstoupíme společně, a toto přijetí se vždy koná za přítomnosti senátu. Proto se připrav na to, že tam bude i mistr Halard. Jsem si jistý, že ten bude radit králi, aby nám nepomohl, takže bude velmi záležet na tom, co řekneme. Tuto úlohu nechávám na tobě. Je to tvůj nápad, tvoje výprava, proto bude vhodné, aby ses ujal slova ty. Přeji ti úspěch, můj příteli.“

Po rozhovoru jsme se spolu rozloučili a já jsem odešel na univerzitu do svého pokoje.

Závěr

V závěru se může čtenář ptát, co se bude dál dít s mladým mistrem Sirčanem. Podpoří ho král ve výpravě? A pokud ano, co na své cestě za velkými alchymisty najde? Podaří se mu získat odpovědi na otázky týkající se podstaty krystalů a energetického potenciálu? A dozvíme se také, jak je možné energetický potenciál využívat? Jak se budou vyvíjet hlavní postavy příběhu: Sirčan, mistr Sheldoger či mistr Halard?

Pokud vás příběh zaujal, podpořte mou tvorbu a vše se dozvíte v plné verzi Sirčanova svědectví, která obsahuje 7 kapitol a 120 stran.

Mr. Dregorn